

PUNT DE VISTA

Injustícies que són notícia quan hi ha un foc que crema

Tres germans busquen el quart. No saben si és viu o és mort. Esperen al carrer mentre les màquines enderroquen una nau que havia estat industrial. Que va ser refugi. Que va ser un no-lloc mentre les administracions i la majoria de la ciutadania no la volien veure. O feien veure que no la veien. I, malgrat tot, hi era. I hi eren les persones que hi havien trobat quatre parets i un sostre que va acabar sent una trampa mortal. Les flames, el foc, l'incendi, les parets caigudes, el sostre esgavellat, la runa i la mort ho han fet notícia, però la notícia ja hi era abans, allà, al no-lloc: desenes de persones sense casa i cases sense gent.

El 2016 hi havia almenys 48.454 persones sense un habitatge digne a Catalunya

GRAU USSETTI

Director del Centre Sant Jaume (Fundació Carles Blanch)

Amb aquesta frase tan simple i tan carregada de sentit un supervivent de l'incendi sostenia la seva reclamació davant de l'Ajuntament de Badalona, poques hores després que el foc reduís a cendres el que fins la nit anterior havia pogut considerar el seu refugi: una nau abandonada al barri de Gorg on vivien uns centenars de persones amb somnis d'un projecte de vida i futur millor.

A Badalona, des del 5 de gener de 2019, hem viscut diferents incendis d'habitatges, l'enderroc d'un bloc sencer de vivendes, l'afectació del Covid-19 i, finalment, l'incendi de la nau del barri de Gorg amb un denominador comú: els afectats són persones que viuen en alts nivells de

Modou Gadiaga explica a TV3 que el seu germà portava un any a Catalunya, que no es ficava en problemes i que no el troben. Feia quinze dies que vivia a la nau abandonada de Badalona, on un incendi ha fet un mínim de quatre persones mortes i més de vint ferits. Feia més de deu anys que la nau estava ocupada. Com moltes altres naus. Hi malviuen persones d'origen migrant. Moltes hi han arribat durant la pandèmia que els ha privat de les poques feinetes que tenien. Unes 200, es diu. Mai sabrem quantes, perquè moltes n'han marxat. Han continuat la seva fugida, perquè no tenen papers i tenen por. Por del CIE, terror a la deportació. Un cop més, les persones fugen quan el foc ens ha fet evident el no-lloc i l'infrahabitatge. Ens ha fet esclatar als morros la injustícia. Ara els micròfons i les càmeres busquen testimonis de les vides en precari.

SÒNIA PAU CORTADA

Periodista

I és l'oportunitat per plantejar preguntes i buscar respostes. Per fer caure la cara de vergonya a qui correspongui: a l'Europa fortalera i als grans propietaris especuladors que desnonen famílies sense recursos i a tothom que hi ha pel mig. Les quatre persones mortes a la nau de Badalona són, evidentment, víctimes de la manca d'accés a un habitatge digne, però també dels ajuntaments, que no empadronen, i d'una llei d'estrangeria criminal. Segons l'Agència de l'Habitatge, el 2016 hi havia almenys 48.454 persones sense un habitatge digne a Catalunya. Persones atrapades, segurament, en un laberint burocràtic que no els permet tenir una llar, ni treballar en condicions dignes, ni viure tranquil·les. Persones que són notícia quan hi ha un foc que crema. Notícies que duren el que duren alguns titulars. Poc més que les flames.

«Les nostres vides són importants»

vulnerabilitat, al límit de l'exclusió social i que viuen i senten com els diferents nivells institucionals de govern mantenen una distància molt gran cap a elles. Quants missatges hem sentit de consol, de proximitat, d'empatia, de calidesa humana davant el patiment per part dels representants polítics?

Davant d'aquesta commoció, em venen al cap diferents passatges de l'Evangeli on se'ns explica com Jesús, durant la seva etapa vital més intensa, precisament va decidir ser valent, apropar-se als més exclosos i trencar amb els prejudicis i estig-

Afrontar aquestes situacions en públic no pot ser un càlcul electoral, ha de ser una resposta humanitària

mes del seu temps. Afrontar aquestes situacions en públic no pot ser un càlcul electoral, ha de ser una resposta humanitària.

A Badalona el 2020 s'han intensificat sinergies i col·laboracions ciutadanes solidàries de sensibilitats molt diferents que pretenen donar una resposta clara i immediata d'implicació amb aquests col·lectius. Un objectiu comú és clar: qualsevol vida té sentit per ella mateixa i, per tant, no podem negar-los el sentit de l'existència, no podem obviar les seves necessitats bàsiques quotidianes més essencials ni els seus drets com a humans. El repte és gran: articular respostes a les diferents situacions (molt complexes en alguns casos) que dignifiquin la vida de qualsevol persona reconeixent el sentit ple de la seva existència perquè cada vida és important.